

stor Bidde, idet der ved Siden af Embedsfortabelse for de mere graverende Tilfælde maa for Forseelser af mindre Betydning aabnes Udgang til Anvendelse af Bødestraffe eller simpelt Fængsel. — Med Hensyn til § 136, ved hvis Affattelse man har havt den norske Straffelovs Kap. 24 §§ 24 og 25 for Die, bemærkes særligt, at da der ved Bedømmelsen af, hvad der bør holdes hemmeligt, ikke alene kan sees hen til udtrykkelige Forstrifter i Lov eller andre positive Bestemmelser, men der ogsaa maa tages Hensyn til hvad Forholdets egen Beskaffenhed medfører, har man anseet det rettest ifte- detfor den norske Straffelovs „hvad som enten efter Lov eller anden Regel hemmeligt bør at holdes“ at bruge de almindelige Udtryk „hvad der hans Embede vedkommende bør holdes hemmeligt“. At det er en Betingelse for Straffebestemmelsens Anvendelse, at den paagældende Embedsmand har været eller maattet være sig bevidst, at det, han har aabenbaret, burde holdes hemmeligt, forstaaer sig af sig selv, ligesom det paa den anden Side er en Selvfølge, at Aabenbarelsen af Embedshemmeligheder efter Omstændighederne, navnlig ifølge den Hensigt, hvori den finder Sted, kan indeholde en anden og maaskee større Forbrydelse, t. Ex. en Statsforbrydelse (jfr. Udkastets § 85) eller Meddeeltighed i en saadan. § 136 omfatter, efter den Almindelighed, hvori den er given, ogsaa Præstens Krænkelse af den Pligt, der paahviler ham til at fortie, hvad der er ham betroet i Skriftemaal, og Straffebestemmelsen i D. L. 2—5—20, jfr. 2—9—26, maa derved ansees forandret; derimod har det ikke været Kommissionens Mening, at den nævnte Lovartikel i sin Heelhed skulde bortfalde, navnlig forsaavidt Præstens Taushedspligt deri nærmere bestemmes, og den tilføiede Indskrænkning i den Henseende maa kunne faae Indflydelse paa Bedømmelsen af hans Straffskyld, naar det kan anlages, at han har staaet i den For- mening, at det, han aabenbarede, stod i For- bindelse med et Forræderi eller en Ulykke, som ved Aabenbarelsen kunde forebygges. Det har iøvrigt været under Overveelse, om der ikke maatte være Anledning til at ombytte Sæns Udtryk „Embedsmand“ med et mere omfattende, saaledes at Straffebestemmelsen

ogsaa kunde komme til Anvendelse paa Andre, som ubespøiet aabenbare Privathemmeligheder, der ifølge deres Stilling, t. Ex. som practi- serende Læger, Apothekere osv. ere komne til deres Kundskab. Ligesom der imidlertid i saa- danne Tilfælde ikke vilde kunne blive Spørgs- maal om det i § 136 foreskrevne Straffeaal- ternativ Embedsfortabelse, saaledes har man fun- det overveiende Betænkelse ved at bringe deslige Aabenbareelser af Privathemmeligheder fra private Borgers Side ind under en Straffebestemmelse, der forudsætter en Forsøg- ning af Sagen som en offentlig Forbrydelse, og man har derfor meent i den Henseende at maatte indskrænke sig til at henvise til det Værn mod slige Krænkelser af Privatlivets Fred, som indeholdes i Udkastets § 217, idet der ved sammes Anvendelse vel vil kunne tages Hensyn til Grundfætningen i den her omhandlede § 136. — Ved Udkastets § 137 har det Spørgsmaal været opkastet, navnlig i den tidligere Kommission, om ikke en saadan Bestemmelse maatte være overflødig ifølge de almindelige Regler i Udkastets 5te Kapitel om Forsførelse til en Forbrydelse. Selve Sæns Indhold, der efter Omstændighederne foresfri- ver en hyderligere Tillægsstraf af Embedsforta- belse, viser imidlertid, at man — og formeent- lig med Rette — er gaaet ud fra, at der i det omhandlede Forhold, at forlede en underordnet Embedsmand til en Embedsovertrædelse, inde- holdes noget Andet og Mere end en Medskyld i den af den forlede Embedsmand begaaede Forseelse; som et særegent kvalificerende Mo- ment fremtræder nemlig her Misbrugen af den overordnede Embedsstilling, der maa an- sees at konstituere en særegen Embedsforbry- delse. Dertil kommer, at der overhovedet neppe correct kan være Tale om egentlig Med- skyld i en Forbrydelse, forsaavidt det Forbry- deriske i Gjerningen begrundes i og ved de særlige Forhold, hvori Gjerningsmanden staaer. Udkastets §§ 138 og 139, der i en noget fyl- digere Stikkelse svare til den norske Straffe- lovs Kap. 24 § 27, ere nærmest at betragte som Supplementer til de foregaaende Bestem- melser angaaende Embedsforbrydelser. Man har anseet det rettest i Straffeloven at optage disse almindelige Regler, hvis Anvendelse i det